

A Kúria

mint másodfokú bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kf.VIII.40.399/2021/7.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Tánczos Rita előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes

cím1

A felperes képviselője: Független Rendőr Szakszervezet

cím2

ügyintéző: dr. Oláh Tamás jogtanácsos

Az alperes: alperes

cím3

Az alperes képviselője: Dr. Papp Erika jogtanácsos

cím3

A per tárgya: helyettesítési díj megfizetése

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

Veszprémi Törvényszék 5.K.700.026/2020/20.

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 5.K.700.026/2020/20. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2015. július 15-től állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperes jogelődjénél. Jogviszonya 2019. február 1-jével rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át. A 2016. április 1-i munkaköri leírás szerint a felperes technikus munkakörbe tartozó közalkalmazott, amely munkakör célja az oktatáshoz szükséges oktatástechnikai eszközök beszerzésének, kezelésének, tárolásának, célszerű felhasználásának, az intézmény rendezvényeinek fotó és videó rögzítésének, hangosításának biztosítása. A dokumentum a speciális munkaköri feladatok között rögzíti, hogy a felperes személyesen telepíti és kezeli az intézmény által rábízott oktatástechnikai eszközöket, üzemelteti az intézmény internet, intranet hálózatát a vonatkozó előírásoknak megfelelően, továbbá számítástechnikai eszközökkel kapcsolatos javítási, karbantartási, szoftvertelepítési, illetve egyéb feladatokat hajt végre.

[2] Korábban az informatikai, rendszergazdai feladatokat személyl rendőr főtörzs zászlós látta el, nyugállományba vonulását követően azonban az alperes más személyt e munkakörben nem foglalkoztatott, s az oktatástechnikai feladatokat ellátó felperes munkaköri leírását egészítette ki az informatikus, rendszerüzemeltetési jellegű feladatokkal.

A felperes keresete és az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a 2016. február 1-től 2019. január 31-ig terjedő időtartamra 856.800 forint helyettesítési díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest a késedelmi kamatok és perköltség megfizetése mellett. Érvelése szerint a technikai munkakörben végzett feladatok mellett informatikus és biztonságtechnikai, rendszerüzemeltetési, hírközlési teendőket is ellátott. E feladatok többletfeladatként jelentkeztek huzamosabb időn át, azok ellátásáért azonban külön díjazásban nem részesült. Azokat korábban megbízás alapján látta el. Igénye jogalapjaként a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 24. § (1) bekezdését, a Kp. 37. § f) pontját, továbbá a 37/2011. (X. 28.) BM rendelet 1. számú mellékletét jelölte meg. Előadta, hogy az informatikus feladatokat a munkaideje 15%-ban látta el, és ennek arányában a garantált bérminimum összegét alapul véve számította ki a helyettesítési díj mértékét.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy felperes nem látott el a munkakörébe nem tartozó feladatot, a megjelölt tevékenységek szerepelnek a munkaköri leírásban, így további pénzbeli ellentételezésre nem jogosult. Az informatikus feladatok nem jelentkeztek esetében napi szinten, nem tették ki munkaideje 15%-át.

Az elsőfokú bíróság határozata

[5] A Veszprémi Törvényszék 5.K.700.026/2020/20. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 856.800 forint helyettesítési díjat és késedelmi kamatát, valamint 255.000 forint perköltséget azzal, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

[6] Megállapította, hogy a munkaköri leírások mellett a munkalapok, tevékenység kimutatások is tanúsítják, hogy a felperes az informatikus feladatokat az oktatástechnikai tevékenységet meghaladó felelősséggel és önállósággal látta el. Több alkalommal is jelezte munkáltatójának a többletfeladat ellátását. Közvetlen felettese a 2015. december 16-án kelt iratban rámutatott arra, hogy a felperestől a helyettesítési díjat 2010-ben visszavonták, azonban ezt követően is informatikus, rendszergazdai munkakörbe tartozó feladatokat is ellát. A munkaköri leírásában rögzített feladatokat túlmenően is végzett olyan jellegű tevékenységeket, amelyek megegyeztek a korábbi rendszergazda munkaköri leírásában szereplő feladatokkal.

[7] Az alperes is rendszergazdaként tekintett a felperesre, amelyet okirati bizonyíték is alátámaszt. Emellett több tanú is egybehangzóan állította, hogy a felperes napi rendszerességgel végezte a hálózatfenntartási feladatokat, továbbá operációs rendszereket

telepített és frissített. Az önálló rendszergazdai munkakör alperesnél történt megszűnését követően a rendszergazda munkaköri feladatait szétosztották a munkavégzési helyen dolgozó közalkalmazottak között, a feladatok fő része a felperesre hárult.

[8] Az üzemeltetés körében felmerülő számítógépes problémákat is a felperes oldotta meg a vezetője tudtával, az ő utasítására. A bizonyítékok értékelése alapján a bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a felperes a munkaköri leírásában rögzített feladatoknál magasabb kvalifikáltságot és szakmai tudást igénylő feladatokat is ellátott, melyek többletfeladatot jelentettek a munkaköri leírásában szereplő feladatokhoz képest. Ilyen jellegű tevékenységet a keresettel érintett időszak valamennyi hónapjában többletfeladatként végzett, így alappal tartott igényt az ellátott feladatokkal arányos 15%-os mértékű helyettesítési díjra.

Az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[9] Az alperes fellebbezésében kérte, hogy a Kúria a felperes keresetét utasítsa el, továbbá marasztalja a felperest a perköltségben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Kjt. 24. § (1) bekezdését. Megítélése szerint nem volt lehetősége a helyettesítési díj megállapítására, mert nem volt rendszeresített informatikusi státuszuk, így annak helyettesítésével sem bízhatta volna meg a felperest. A felperes technikusi munkakörben végezte feladatait, illetménye azonban az előresorolás eredményeként informatikusi illetménynek felelt meg, így keresetvesztése nem jelentkezett.

[10] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítéletében kifejtetteket. Az adott ügyben érintett felperes a magasabb beosztáshoz tartozó feladatok ellátásával történő megbízását követően is alacsonyabb beosztáshoz kapcsolódó illetményben részesült, a perbeli esetben azonban a felperes a rendszergazdát megillető juttatásra tarthatott igényt.

[11] Kifogásolta, hogy a törvényszék a tényállást helytelenül állapította meg, mivel az informatikusi feladatokként nevesített feladatok a felperes munkaköri leírásában is szerepeltek, amelyekre helyettesítési díj nem fizethető. Állította, hogy a felperes által becsatolt munkalapok, saját kimutatásai nem felelnek meg a jogszabályban rögzítetteknek, bizonyítékként nem lehetett volna azokat értékelni. Megállapítása szerint helytelenül értékelte a bíróság az általa informatikusi tevékenységnek minősített feladatok mértékét is.

[12] Hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.742/2016/5. számú ítéletére, amely álláspontja szerint iránymutatást nyújt arra, hogy az e perhez hasonló tényállás esetén a munkaköri leírás és a ténylegesen végzett feladatok összevetése alapján milyen esetekben jár helyettesítési díj a Kjt. 24. § (1) bekezdése alapján. Ezekben az esetekben a tényleges adatokból kell kiindulni. A felperes által ellátott feladatok alkalmoszerű, eseti feladatellátást jelentettek, azok munkaköri feladatoknak minősültek, mivel a felperes munkaköri leírásában szerepeltek. Ezen túl az előljáró utasítása alapján kellett ellátni a munkaköri leíráson túl mindazt a külön nem nevesített, a alperes tevékenységi körbe tartozó eseti feladatokat, amelyek ellátására a közalkalmazottat elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei alkalmassá teszik, s az aránytalan sérelmet nem jelent számára. Az elvégzett munka önmagában nem jogosít helyettesítési díjra, annak az eredetileg ellátott feladatokhoz viszonyítva jelentősnek kell lennie.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben a helyesen megállapított tényállás és helyes jogi indokai alapján, továbbá marasztalja az alperest 75.000 fellebbezési ellenkérelem elkészítésével összefüggő másodfokú perköltségben. Érvéle szerint nem hivatkozott az alperes a kereset alapjául szolgáló Kjt. 24. § (1) bekezdésének megsértésére, azzal kapcsolatos álláspontját részletesen nem fejtette ki. Helyesen jutott az eljáró bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes az oktatástechnikai feladatai ellátása mellett informatikusként, rendszergazdaként tekintett a felperesre. Az a körülmény, hogy a felperes magasabb besorolást kapott a megszerzett informatikai szakos oklevél alapján nem érinti azt a tényt, hogy továbbra is technikai munkakört látott el kinevezése szerint, ebben a munkakörben sorolta magasabb fizetési osztályba őt a munkáltató. A per tárgya nem elmaradt illetmény volt, nem azt sérelmezte, hogy nem volt megfelelő a besorolása, hanem helyettesítési díjat igényelt.

[14] Vitatta a felperes a fellebbezés azon megállapítását is, hogy azért nem volt lehetőség helyettesítési díj megállapítására, mert az alperesnél nem volt informatikai státusz, ilyen feltételt ugyanis a Kjt. nem ír elő. Az alperes megtakarítást ért el azzal, hogy más munkakörbe tartozó feladatokat is végzett a felperes a sajátja mellett. Hivatkozott arra, hogy a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete e perben nem alkalmazandó az eltérő tényállás és jogi környezet miatt. A bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat helytállóan értékelte, azok alapján megfelelően állapította meg a tényállást és jogszerű döntést hozott. A fellebbezés a helyettesítési díj összegét nem vitatta.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem megalapozott.

[16] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A Kp. 100. § (2) bekezdése rögzíti, hogy mit kell tartalmaznia a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően. A hivatkozott bekezdés b) pontja szerint a fellebbezésben meg kell jelölni a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével. Az alperes fellebbezésében megsértett jogszabályhelyként a Kjt. 24. § (1) bekezdésére hivatkozik, ezért a Kúria a másodfokú eljárás keretében azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megsértette-e ezen jogszabályi rendelkezést a megállapított tényállás alapján.

[17] Fellebbezésében az alperes arra hivatkozott, hogy nem volt lehetősége helyettesítési díj megállapítására, hiszen a perrel érintett időszakban nem volt a munkáltatónál olyan informatikai státusz, amelynek helyettesítésére megbízhatta volna a felperest.

[18] A Kjt. 24. § (1) bekezdése szerint, ha a közalkalmazott munkaköre ellátása mellett a munkáltató rendelkezése alapján átmenetileg más munkakörébe tartozó feladatokat is ellát, és ezáltal jelentős többletmunkát végez, illetményén felül a végzett munkával arányos külön díjazás (helyettesítési díj) is megilleti. Ennek megfelelően megállapítható, hogy a Kjt. nem szabja feltételül a helyettesítési díj fizetése esetén azt, hogy a munkáltatónál rendszeresített,

betöltött státuszba tartozó feladat ellátásáért igényelhető csupán a helyettesítési díj. A Kjt. azt rögzíti, hogy abban az esetben illeti meg helyettesítési díj a közalkalmazottat, ha saját munkaköre ellátása mellett más munkakörbe tartozó feladatokat is ellát az érintett.

[19] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adott időszakban irányadó 37/2011 (X. 28.) BM rendelet 1. számú melléklete a technikai munkakörtől elkülönített munkakörként jelölte meg az informatikusi, rendszergazdai feladatokat ellátó informatikusi munkakört. A felperes oktatástechnikai munkaköri feladatok ellátására került kinevezésre, s e mellett láttatta el az alperes vele az informatikusi, rendszergazdai, biztonságtechnikai, hírközlési feladatokat. Ennek megfelelően nem volt annak jelentősége, hogy a perrel érintett időszakban volt-e betöltött informatikus, rendszergazda munkakör az alperesnél, vagy más munkakört ellátó közalkalmazottal kívánta elláttatni az informatikai feladatokat is.

[20] Ugyancsak nem bírt jelentőséggel az a körülmény, hogy a munkáltató a felperes megszerzett informatikai szakos oklevele alapján magasabb fizetési osztályba sorolta. A felperes kinevezése szerint technikai munkakört látott el, ennek megfelelően munkaköri leírásában olyan jellegű feladatok ellátására lehetett volna kötelezni, amelyek e munkakörhöz tartoztak. Ennek megfelelően más munkakörhöz tartozó informatikai, rendszergazdai feladatok nem szerepelhettek volna a munkaköri leírásában.

[21] Az adott esetben a pernek nem az volt a tárgya, hogy a munkáltató helyesen sorolta-e be a felperest, s a besorolásából adódóan keletkezett-e „keresetvesztése”, „érte-e kár” vagy sem, hanem az, hogy végzett-e a saját munkaköri feladatai ellátása mellett más munkakörbe tartozó feladatokat, ezáltal jelentős többletmunkát.

[22] Helytállóan állította a felperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy az alperes által hivatkozott Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélet eltérő tényállás mellett más jogkérdés körében született, ezért az adott ügyben nem tekinthető irányadónak.

[23] A bizonyítás eljárási szabályai körében a Kp. 78. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Kp. szerint e körben alkalmazandó a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásainak, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[24] A Kp. 100. § (2) bekezdése b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megállapító jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével. Ennek megfelelően megállapítható, hogy a fellebbezés kötelező tartalmi kelléke a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.

[25] Bár az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy a bíróság helytelenül mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és nem megfelelően állapította meg a tényállást, megsértett jogszabályhelyet (a Kp. 78. § (2) bekezdése, Pp. 279. § (1) bekezdése) e körben nem jelölt meg, ezért az ezzel kapcsolatos érvelését és a megjelölt a Kúria Mfv.II.10.742/2016/5. számú ítélettől való esetleges eltérést a Kúria nem vizsgálhatta.

[26] Megállapítható azonban, hogy a törvényszék széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. A meghallgatott tanúk előadták, hogy folyamatosan merültek fel informatikai és egyéb feladatok az alperesnél, melynek megoldásában a felperes volt segítségükre. Az oktatástechnikai és informatikai feladatokat korábban külön munkakörben látták el, s csupán az informatikus nyugdíjazását követően egészítették ki a felperes munkaköri feladatait a korábban az informatikus által ellátott feladatokkal.

[27] A rendelkezésre álló adatok alapján jogszabálysértés nélkül jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a felperesnek folyamatosan voltak informatikai, rendszergazdai, hírközlési és biztonságtechnikai feladatai, melynek ellátásával jelentős többletmunkát végzett, így jogszerűen tarthatott igényt a helyettesítési díjra. Erre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Záró rész

[28] A másodfokú eljárásban pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles a felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, melynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdése alapján állapította meg.

[29] Tekintettel arra, hogy az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentességet élvez, a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam terhén marad.

[30] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye a Kp. 99. § (1) bekezdése, valamint Kp. 116. § d) pontja alapján.

[31] A Kúria a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. február 16.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró